

ПРАВДА

Независимъ обществены вѣстникъ

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО.

Издатель — Н. Бобевъ.

Писма се адресиратъ: а. „Правда“ — Плѣвень
Адреса: Плевенъ
Цена годишно. — За
брой 10 стотинки

За обявления по споразумение.

Д-ръ Стефанъ Спасовъ

бившия плевенски градски лекаръ, прѣлежда и лѣкува болни въски денъ, въ частната си амбулатория — здание на Хр. Мускуровъ до Окр. Садъ.

2—3. Плѣвень.

МАГАЗИНЪ „ГАБРОВО“
срѣщу хотелъ „Европа“ — Плѣвень

ГАЛОШИ I качественъ руски, марка тригълникъ;
РЪКАВИЦИ най-разнообразни;
ШАПКИ сукнена: „Nabic“, „Borsalino“ и др.;
БЮЖЕТЕРИЙНИ и **ГАЛЕТЕРИЙНИ** стоки;
ЯКИ и **ВРАТОВРЪЗКИ** фици;
ОБУЩА ГОТОВИ и **ШОШОНИ**
ПАПАЗОВИ сапуни

Прѣ **УМЪРЕНИ** цѣни
Само при насъ ще намѣрите.

Съ почитание:
Г. Ивановъ & Я. Стойковъ
2—5

ЧАСТНИ УРОЦИ

по французки езикъ дава учителъ по тоя езикъ въ мъжвата прогимназия тукъ. Споразумение чрезъ редакцията. 2—5

КОНКУРЕНЦИЯ!

Дабови дърва за горене, при износа цѣна ще намѣрите при **Христо Тонковъ** — Плѣвень. 2—3

КНИЖЕНЪ МАГАЗИНЪ

и ПЕЧАТНИЦА „НАДЕЖДА“ ул. Александровка.

Магазина е снабденъ съ голѣмъ изборъ отъ музикални инструменти и принадлежноститѣ имъ.

Цигулки } Отъ най-реномирани
Китари } фабрики
Мандолини }

I-во кчественни (италиански) струни.
Ноти за всѣкакви инструменти. Книги за прочитане. Бон и принадлежности за рисуване.

Сава Печеняковъ

Адвокатъ
прѣмѣсти писалището си въ двора на Окръжния Садъ. 1—3

Олтарьтъ на стамболиститѣ.

Свѣтътъ е видѣлъ разни варвари: и атиловскитѣ хуни, тамерлановскитѣ монголи, и африканскитѣ вандала, но такава варварска и дивашка ордия, като стамболовската, не е виждалъ и надали ще види нѣкога. Въ душата на атиловскитѣ хуни пакъ имаше нѣщо благородно. Когато тѣ трѣгнаха къмъ Римъ, за да го разрушатъ, и римскитѣ пратеници се явиха прѣдъ тѣхъ да искатъ пощада за свѣтия градъ, тѣ се спрѣха, поклониха се прѣдъ него и се върнаха. Римъ бѣ спасенъ. Но въ ордията на стамболиститѣ нѣма ни сѣнка отъ благородство. За тѣхъ нѣма нищо свѣто. Отецеството, на което притенятъ че се кланяватъ, съ „величието“ на което оправдаватъ сичкитѣ си разорителни актове, е стижкаки най-безпощадно съ тѣхнитѣ дивашки крака. Стамболиститѣ се поклоняватъ само на едно нѣщо: на беззаконieto и грабежа, идеи на които не се кланяатъ до край дори и разбойницитѣ, които сѣ нѣкога се разкайватъ за разбойничеството си. Беззаконieto и грабежа, това е олтаря на който се кланя неокачествимата стамболовска ордия. За грабежа стамболовската ордия извърши най-величайшето, най-потресното беззаконие: постави на горящата влада и новогитицията, и законитѣ, и отецеството, и народътъ, и ги прѣдаде на огънь и разорение.

Ние не можемъ да намѣримъ подходяще сравнение за тая ордия. Повѣкога си прѣдставяме най-крѣвожаднитѣ хищници, освиръщени и озвѣрени, яростно впадали жертвата си, да ѝ смучатъ кръвта, да я разкъсватъ и да я унищожаватъ. Но и това сравнение ни се вижда слабо, блѣдно. Прѣдставяваме си ломбозовски криминални типове, изродени, обезобразени, безъ свѣсть, безъ срамъ, безъ честь, закоравѣли въ най-гнусни и жестоки злодѣяния, но и тѣ не отговарятъ на стамболовскитѣ ордияши. Ние не можемъ да си прѣдставимъ какъ е възможно хора да извършатъ толкова ужасни злодѣяния безъ да се разкайватъ, безъ да имъ мига око и съ още по-голѣма стрѣвъ да се вущатъ въ нови още по-ужасни злодѣяния. Историка и естественика трѣба много да си блѣска въ главата, за да опрѣдѣлятъ какъвъ типъ сж тѣзи човѣкоподобни хищници, които съставятъ тая варварска ордия, която въ началото на 20 вѣкъ нахлу въ България и я разорява и разсипва съ безподобенъ цинизмъ и нечуванъ вандализмъ.

И ако тая безподобна и неокачествима ордия не бѣде спрѣна въ свойто разрушително шествие чрезъ нашата клѣта страна, не е далечъ деня когато ще трѣба да кажемъ: finis Bulgariе!..

Но, въ България не сж се свършили доблестнитѣ синове, които дори съ рискъ на покаяние си, сж готови да се борятъ за отгърването ѝ отъ тая ордия; и това, което е още по-важно, то е че цѣлия народъ се е подигновалъ вече противъ нея. Тя непрѣменно бѣде изгонена изъ управленieto. Но за да бѣде победена изъ управленieto, за да бѣде борбата успѣшна, необходимо е да бѣде тая ордия организирана. Тая организация трѣба да обфаща сички които ламтятъ за правда, свобода, за-

конность и демокрация въ страната. Сѣки трѣбва да земе мѣстото си и да изпълни длѣгътъ си — избавлението на отецеството отъ стамболовската ордия. Тая организация трѣба да се опира на народа, на неговитѣ сили. Тя трѣбва да просвѣти, да възпита, да приготви членветѣ си за да прогонятъ ордията. Само една крѣпка демократическа партияна организация съ солидни основи въ народътъ, ще може да направи невъзможни ордии, като стамболовската и ще може да издигне несъкрушима барикада противъ нахлуването за въ бждѣще на такива ордии въ отецеството ни.

Нашата надежда за избавлението на отецеството ни отъ стамболовскитѣ ордии е въ истинско демократическата организация на народътъ. Затова ние апелираме къмъ сички ратници за доброто на отецеството, да работятъ неуморимо за създаването на такава организация, за която е единчката гаранция за триумфа на свободата, социалната правда и законността у насъ!

Приятна дрѣмка.

Голѣми неправди се извършиха тая година надъ народното учителство изъ цѣла България. Много енергични сили бидоха откъснати отъ обичното имъ поприще и принудени да минатъ на друго занятие, или пъкъ да отидатъ въ чужбина да слѣдватъ . . . Да се принудятъ най-добритѣ учителски сили да се отдалечатъ отъ дѣлото, отъ неразработеното поле на народната просвѣта, това е голѣма загуба за учебното дѣло въ страната . . . Но демокрацията спечели. Тя зачисли въ своитѣ редове стотини калени борци, свободни граждани, крѣпки врагове на стамболовщината . . . Печели и бждѣщето на нашата интелигенция, която слѣдъ 4 — 5 години ще зачисли било като държавни служители, било като частни дѣятели, хиляди които висше образование младежи, които заедно съ добитата отъ западъ наука ще се върнатъ въ своето обично отецество още съ пропита до дълбочината на своята душа умраза срѣщу оная черна, лична и неотговорна у насъ сила която подъ името новоразвивяла се стамболовщина, мѣри да убие всичко непокарено и свѣтло въ нашата родина . . .

При все това загубата на дѣлни сили въ училищата е на лице. Нашия Плевенъ е типиченъ въ това отношение. Съ слабата заинтересованостъ на родителитѣ къмъ учебното дѣло, съ никаквото и съ нищо не проявеното участие на частната инициатива къмъ това дѣло, съ незаинтересованата на опозиционнитѣ партии къмъ това, що се върши въ народнитѣ ни училища, съ безграничното и брутално своеволничане надъ учителството на единъ съ бай-ганювско възпитание, достоенъ да реди не училища, а турскитѣ харема, стамболовски дѣреби, подъ рѣзката на когато отъ редъ години е въ безгранично владѣние всички области и прояви на нашата градска община; благода рение на всички тѣзи обстоятелства отъ Плѣвень се изхвърлиха на еднажъ отъ 10 — 15 души и то най-способнитѣ и будни учи-

тески сили . . . Изхвърлиха на улицата хора, които отъ душа и сърце бѣха прѣдадени на учебното дѣло и искрено обичаха своята родина, безгранично обичаха своя народъ, за благого и просвѣтата на когото паднаха жертва прѣдъ черната стамболовщина, която ограби и послѣдния залѣкъ на този народъ, обвързала го е въ вериги и го държи въ тъмнина, за да не може да вижда нейнитѣ мръсни противонародни дѣла . . .

За стамболовщината е потребно нѣмко и слабо учителство: което да не вижда безобразията ѝ, което да не смѣе да рѣгласява мръснитѣ и реакционитѣ дѣяния . . . Повечко мѣлчаци учители, повечко дѣщери на помощници и партийни съмишленици, само нѣколко мѣстни-учители и то добрѣ подобрани изъ между най-податливитѣ . и цѣлѣта е постигната . . .

Защо му трѣбва на така подобраното учителство да мисли за нѣкакви свои отнеги граждански и човѣшки свободи? Защо му сж потребно нѣкакви годеи отъ стамболовщината професионални съюзи . . . Защо му е потребно да се взира въ недостатѣцитѣ на учебното дѣло, въ прѣстѣжната немарливостъ на власти сирѣмъ това дѣло, въ мизерното свое възнаграждение, въ пазарното му назначение? . . . О, сладката дрѣмка на покоя носи чаровна примамка, тя е стократно по-примамлива отъ безпокойната дѣйностъ на учителя-гражданинъ, на човѣка-борецъ! . . . А тази дрѣмка е желание за тираниѣтъ; тѣ я поощряватъ, възнаграждаватъ; тѣ атестиратъ носителитѣ ѝ съ отличия и ордени . . .

Дрѣмка посѣя стамболовщината въ нашия градъ; дрѣмка сѣе и по другитѣ градища и села . . . А ще я спаси ли отъ провалане тази дрѣмка; ще я избави ли отъ неминуемия погромъ, който се подготвя отъ самото врѣме; ще се отгърве ли стамболовщината отъ очакващата я политическа гробница?

О, нищо нѣма вѣчно подъ слънцето! Всичко се ражда, за да се мѣни, за да изчезне най-сѣтне отъ лицето на земята . . . А особено славно бива изчезването на всѣка земна тирания . . . Тежко и горко на крѣпителитѣ на мрака! Горко на заспалитѣ! Позоръ на опияненитѣ съ капката отрова и задрѣмалитѣ на своитѣ погосове ратници! . . . За тѣхната продажна дѣйностъ историята ще си спомна съ злѣчна и прѣрателна усмивка . . .

Но това положение е врѣмено. Живота, напрѣдъка, културата, човѣшкитѣ гений си искатъ своето и съ гигански крачки вървятъ къмъ свѣщена цѣль . . . Свѣтътъ и дрѣмката сж врѣменни и мимолѣтны . . . Още при първия лжчъ на слънчевитѣ зари, още при първия сигналъ на тржбата на буднотворящата се култура, ще изчезне дрѣмката, ще бждатъ или згазени или пробудени съливцитѣ . . .

А този лжчъ, и този тржбенъ сигналъ, що надигающата се българска демокрация мощно възгласа и врѣдомъ разваса сж тѣй близо до насъ! . . .

Македония

България не може да прѣстане да се интересува за съдбата на злочестната Македония, съ която я свързват неразривни връзки. — Но само интересването за нея не е достатъчно. Необходимо е България да застане на едно правилно становище по македонския въпрос и да си опрѣдѣли една последователна политика, която да може да бѣде полезна за него и да спомогне ефикасно за подобрието тежкото положение на македонците българи.

Сѣка политика, която врѣди на македонския въпрос и която влошава положението на македонските българи е осждителна.

Слѣд освобождението, политиката на нашиятъ правителства по македонските работи, съ малки безврѣдни отклонения, имаше за цѣль да развива националното съзнание въ македонските българи, да развива учебно-църковното дѣло, да подобрява икономичното състояние на българското население, съ една рѣчь да подигне по-високо степенята на културното развитие на нашиятъ събратя и съ това, като ги постави по-високо отъ турците и другитъ народности, които населяватъ Македония, да имъ създаде едно господствующе положение и да подготви почвата за добиването имъ съ такива свободи и правдини съ каквито се наслаждаватъ българитъ въ свободното колжество.

Тая политика, която мѣреше мирно-културно развитие на Македония, даде задоволителни резултати. Въ скоро врѣме Македония се покри съ многобройни български училища и църкви, които подържаха националния духъ. Изходатайствувани бѣха и нѣколко берберски владци. Населението бѣше по-добре въпросно икономическото си положение.

Но прѣзъ 1903 г., съ идването на стамбулиститъ на власт, работата зема другъ обратъ. Тѣ се развикаха като бѣсия, че ще отворятъ война на Турция, за да освобождаватъ Македония; развилѣха милиони за да може да се воюва, а въ същностъ за да извършатъ афери ала Шарлъ и Жанъ; почнаха да изпращатъ на Турция ноти една отъ друга по военствени и заплашителни, че ще прибѣгнатъ къмъ война, като пратиха на границата запаштъ.

Тая военствена стамбуловска аларма, вършена съ нечиста мисль на сърдчи четитъ, на сърдчи организациятъ и извѣстната революция избухна. Македония бѣше въ огънь и пламъкъ, а войнственитъ и неустрашими стамбулисти свиваха опашки и не обявиха никаква война на Турция, за да помогнатъ за освобождението на македонците. Тѣ ги оставиха да залянатъ подъ ножа на жестокиятъ кръвници турци.

Революцията неможа да освободи македонците, нито да подобри положението имъ. Тя бѣ катастрофална за тѣхъ. Турския аскеръ разори страната, изгори градове, патаки, села, изкла голѣма частъ отъ населението. Стотици хиляди клѣтници едва се спасиха съ бѣгъ въ свободна България. Отъ българското културно дѣло, издигнато въ 30 години съ толкова жертви и трудъ, ни поменъ не остана. Македония бе повърната съ години назадъ.

За тоя ужасенъ, катастрофаленъ погромъ на македонското дѣло сж виновни стамбулиститъ, съ своята лудешка отечествоваровителна политика.

Вившия цариградски дипломатически агентъ Начевичъ въ свойтѣ извѣстни статии подчерта, че стамбулиститъ сж най-голѣмитъ виновници за разорението на Македония.

И при все това тѣ иматъ куража да се биятъ въ гърдитъ и да викатъ:

ние сме най-вѣрнитъ патриоти и отечествосаисатели!

Слѣд революцията европейскитъ сили се нагърбиха съ мисльта да введатъ реформи въ Македония. Пратиха жардарми, въведоха финансовъ контролъ сега се мжчатъ да въведатъ съдебни реформи, но сичкитъ тия мѣрки не сж дали още никакъвъ чувствителенъ резултатъ. Турцитъ въ съдружие съ гърцитъ и сръбскитъ чети продължаватъ изтрѣблението на българитъ. Стамбулиститъ, които не се признаватъ за виновници на македонския погромъ, бързатъ да зиматъ мѣрки за подобрието участието на македонците, но тѣ оставатъ ялови, защото стамбулиститъ нѣматъ никакъвъ прѣстижъ и кредитъ прѣдъ турцитъ, а външния свѣтъ се смѣе на лудешката имъ политика. Сега заявяватъ грѣмко въ камарата, че пакъ ще волятъ война, а М-ръ Станчевъ пѣкъ заявява че правителството е за реформената акция, но никой не имъ вѣрва, защото сѣки знае, че отъ стамбулиститъ нищо добро за Македония не може да се очаква.

На македонските българи може да помогне само едно правителство, което искрено поддържа реформената акция и работи мирно за културното имъ подигане и подготвяне почвата за здобиването имъ съ такива правдини и свободи, съ каквито се наслаждаватъ гражданитъ въ цивилизованиѣ страни,

Работническата партия.

Откакъ въ насъ почна да се създава индустрия оттогасъ се породи и работнически въпросъ. И тогасъ се появи тѣ наречениѣ социалисти; обявиха тѣ за единички защитници на работницитъ, почнаха да ги организиратъ въ социалистическа партия, да образуватъ работнически синдикати и да имъ проповѣдватъ социализмъ, като единствено спасително за тѣхъ учение, чрезъ реализацията на което мечтаятъ да ги отърватъ отъ капиталистическата експлоатация, да социализиратъ сръдствата на производството и да реализиратъ социалистическото царство дѣто ще има едва ли не райско блаженствъ.

Това чудотворно учение увлече най-напрѣдъ незрѣлитъ интеллигенти, а сегнѣ и частъ отъ работницитъ. Създаде се тѣ наречената социал-демократическа работническа партия, въ която още изъ началото се появиха двѣ течения: едноото претендираще на чисто марксистическо, а другото опортюнистическо. Интеллигентитъ въ партията почнаха да се каратъ за привципи и доктрини, да се обвиняватъ едни други въ неразбиране теорията на Маркса и въ измѣнителство на правовѣрния марксизмъ и на работническитъ интереси до като най-послѣ партията се разцѣпи на двѣ фракции: тѣснѣшка и широка. Сѣка претендираща за истинска партия. Бѣше още прѣсно това разцѣпление въ явенъ ущѣбъ на работническитъ интереси, когато въ тѣснѣшката фракция се яви ново разцѣпление. Защото било имало нѣкакъвъ си интеллигентска диктатура у тѣснѣшитъ, нѣкой отъ тѣхъ се отдѣлиха и се нарекоха либерали — пролетарци, като отдѣлиха съ себе си до 500 души. Тѣснѣшката и широката фракции броятъ около по 1000 души членове.

Отъ тия разцѣпления работницитъ не спечелиха нищо, а напротивъ много загубиха. Виновни за това разцѣпление сж тѣснѣшитъ — интеллигенти, които водятъ работницитъ къмъ облацитъ, къмъ утоиитъ, а не въ пжтя на реалността. Широкитъ социалисти наврѣме се отърсиха отъ утоиитъ и повелоха работницитъ по правилния пжгъ на постепенното и възможното подобрието на положението имъ. Пролетарцитъ се различаватъ само по името си отъ широкитъ.

Никой не може да отрече правото на работницитъ да се борятъ за подобрието на положението си. Поставени въ тежки условия за съществуване тѣ иматъ право да се организиратъ за да извоюватъ по-снсни условия за съществуване. Отъ една страна трѣбва да се организиратъ въ синдиката за борба на икономическа почва, а отъ друга — въ политическа партия за борба на политическа почва. Въ интереса на работницитъ е да образуватъ само една политическа партия, а не нѣколко: тѣснѣшка, широка, пролетарска, които разцѣпватъ работническитъ сили и ги разслабватъ. Не е нужно партията на работницитъ да бѣде непрѣменно социалистическа и да държи слѣпешката за учението на Маркса, разклатено отъ най-видни марксиста. Партията трѣбва да си бѣде чисто и просто работническа партия, която да обединява сичкитъ работници и да ратува на политическа почва за възможни и реални придобивки: намаляваме работния денъ съразмѣрно работническитъ сили, уреждане надницата, почивкитъ, застраховкитъ, работническитъ пенсии, културното подигане на работницитъ, въобще борба за подобрието реални и възможни, а не за утопии неосществими каквито проповѣдватъ тѣснѣшитъ.

Въ своитъ борби партията не трѣбва да се отказва отъ комромисъ, задружна борба съ друга партия, противъ общо зло, и противъ такава власническа политика, която е еднакво пакосна и за работници и земледѣлци и търговци и занаятчии, а така сжщо и за извоюване на общограждански свободи и правдини.

Така сж организирани работницитъ въ Англия, Америка, Австралия. Тѣ се стремятъ и въ Германия, Русия, Франция, Италия.

Тѣ напримѣръ, тѣснѣшитъ-интелигенти извършиха велико злѣяние спрямо работническата класа, като въведо да влѣзатъ въ блока и се борятъ противъ стамбуловската реакция, отказа да сторятъ това и станаха негласни на нѣкждъ и гласни съюзници на реакцията.

Както казахме и по-горѣ ние мислимъ, че въ интереса на работницитъ е да образуватъ само една работническа партия съ разумна, реална тактика. Партията трѣбва да се варди отъ демагожитъ интелигенти, като тѣснѣшитъ съ разбъркапи идеи за социално и политическо устройство на обществото, които само заблуждаватъ работницитъ и имъ причиняватъ огромни и непоправими злини.

Партията трѣбва да се отреси отъ такива пакосни елементи, които влизатъ въ нея само да задоволяватъ своитъ болни амбиции, да демогагетствуватъ, да се упражняватъ да декламиратъ учени и недоучени теории и доктрини. Такива интелигентни болни честелюбци бѣха причината за разцѣпленито на работницитъ на три фракции. Тѣ повече сж мислили за болнитъ си амбиции, отколкото за доброто на работницитъ.

Работницитъ трѣбва да ястѣкватъ за свои водачи само такива хора, които могатъ умно да ръководятъ партията имъ.

За борба на икономическа почва работницитъ трѣбва да образуватъ професионални синдикати, които трѣбва да бждатъ неутрални отъ партията, да се самоуправляватъ. Обаче неутралността неизключва подържане на връзки между синдикатитъ и партията, защото тѣ се състоятъ почти се отъ едни и сжщи работници. Връзкитъ между синдикатитъ и партията не имъ прѣчатъ да се самоуправляватъ и да си служатъ съ различнитъ сръдства, които даватъ икономическата и политическата борба.

Ние, които се боримъ за правдата и за сички угнетени и онеправдани, не можемъ да не бждемъ защитници на справедливитъ работнически интереси,

и ние като ги защитаваме, мислимъ че работническата борба ще бѣде полезна и успѣшна, ако работницитъ водятъ борбата тѣй както, я водятъ тѣхнитъ другари въ Англия, Америка, Австралия, като се организиратъ въ работническа партия и синдикати, чисти отъ социализмъ и особено като се вардятъ отъ такива пакосни демагози — интелигенти каквито сж българскитъ тѣснѣши, най-опаснитъ червени реакционери за работническата класа и — за обществото изобщо.

Сава Печеняновъ.

Благоустройството на гр. Пльвенъ.

I

Когато днешнитъ управници се намѣрятъ притиснати до стѣната отъ строгата критика на общественното мнѣние, за не чуваното прахосване народната пара, тѣ бързатъ да оправдаятъ дѣлата си съ наченатата отъ тѣхъ строителна политика. Ний, казватъ тѣ, строимъ желѣзници, пжтища, портове и палати. Общинитъ сжщо тѣй сочатъ на строителната си дѣйностъ. Вий слушате да се говори ежедневно, че нашиятъ градъ бързо напредва, бързо се застроива и прѣустройва, бързо се украсява и сдобива съ всичко нужно за благоустройството му и „всичко това се дължи“ на настоящия общински свѣтъ или отъ такта на кмета ни, който билъ фактическия уредникъ на града.

Че се строи нѣщо въ града, това не подлежи на съмнѣние. Важното за пльвенскитъ граждани е да знаятъ какво трѣбваше да се строи; като е построено свършено вече имаме ли нѣкакви придобивки отъ него; сръдцу огромния дългъ, що сегашни и бждаци поколения ще трѣбва да изплащатъ. Четиритъ години вече изминаха и ний можемъ да видимъ гдѣ сж огниитъ усиленията на „неуморния“ ни кметъ.

Ще започнемъ отъ улицитъ, като извѣстни на всѣкого и за което не ще много позавания и техника, за да се произвесе мѣ. Разходете се изъ новопосланитъ улици, минете отъ главната въ второстепенитъ и други по-малки улици и ако това правите лѣтно врѣме вий, безъ да искате, ще се натъкните на тѣхнитъ несподи. Ако врѣмето е тихо вий ще наткните дрехитъ си, устата си, носѣтъ си, дробовѣтъ си съ изобилния градски прахъ. Но ако има вѣтъръ, вий рискувате да бждете обсаденъ отъ облаци прахъ, който ви атакува отъ всички страни. Невъзможно е просто свободно да вървите, защото очитъ си трѣбва винаги да държатъ затворени — иначе рискувате да ги видите насолена съ тоя прахъ. Запитватъ се, защо е това тѣй? Нали ужъ вече имаме новопослани улици. Нали голѣма частъ отъ голѣмия заемъ се посла по земята, за да имаме хубави и сходни, както и безврѣдни улици. Отвѣднажъ се сѣщатъ, че въ това прѣдприятие на всичко е обрѣцано внимание, но не и на здравословната му страна. Идва ви на умъ, че нашия кметъ често ходи въ София и не е възможно да не е взелъ урокъ отъ тоя градъ.

Но тамъ вече, макаръ и късно познаха грубата си грѣшка, която не върваме да е грѣшка на грѣшници. Видѣха въ София, че градове не се постилатъ съ носета; че тия постелки сж отдавна отредени за свързване градове и села, но не за градски улици. Днесъ ний виждаме градътъ София да изправя грѣшкитъ си и да разваля шосѣтата, за да ги замѣсти съ камененъ и керпичевъ паважъ. Тази постелка не е най-идеалната, разбира се, но наасфалтовата, ще я надминава по непрочинаемостъ и сгодитъ за чистота, има неудобството да омеква прѣзъ лѣтнитъ горѣщини и да става хлъзгаво зимно врѣме. Ето защо

отъ гледащото на хигиената и удобността, съвременната техника прѣдпочита постелката на улицитѣ съ четвъртити камъни, обличени гъсто единъ до други и слѣпени съ смола. Такава постелка не пропуска нечистотитѣ между камънитѣ и се лесно чисти; не образува много прахъ и може да се каже, е най-ефената, защото е най-здрава и дълготрайна. Когато се мисли за бъдещето на единъ градъ, като нашия Плевенъ, не може да не се възприеме такава настилка, поне за многолюднитѣ улици.

А ний виждаме да се върши, като че ли науку на всѣка наука и здравъ разумъ, тъкмо противното. Направената главна улица съ горѣ-долу четвъртити камъни, макаръ и не подпълнена съ смола, по единъ глупешки начинъ разрушиха въ голѣмата ѣ частъ и като върхъ на безумието, не оставиха тия камъни за друга нѣкоя улица, ами ги раздробиха за да правятъ основата на сегашното шосе. Ний не познаваме по-голѣма прѣстѣжностъ спрямо хигиената и здравето на гражданитѣ отъ тая сдѣлка съ готовитѣ камъни. Тоя актъ не допускаме да се дължи на съвѣтитѣ на тогавашната техническа властъ, защото честта на инженерското съсловие и техническата наука ни налагатъ това. Ний смѣтаме сжщо непричастна санитарната властъ. Такова нѣщо може да се извърши само отъ хора, които стоятъ далечъ отъ съвременната наука и тѣхника и не искатъ да взематъ съвѣтитѣ на по-умнитѣ отъ тѣхъ. Затуй ний сега имаме $\frac{2}{3}$ отъ главната улица въ таква мизерно нехигиенично състояние. Ний всички се движимъ най-вече въ тая улица. Тя концентрира жителитѣ на града поради търговията. Може да се каже, че една голѣма частъ отъ нашия животъ прѣкарваме по тая главна улица и понеже по нея е, за сега и за въ бъдеще, най-силното движение, тя трѣбваше да бѣде павирана най-здравословно. Напрогивъ, тя е въ по-лошо състояние отъ други нѣкоя улици. Пригурете при това и обстоятелството, че не само магазини имаме край нея, а и жилища, които сж най-много именно по край шосейната ѣ частъ, вамъ, ще стане ясно, колко леко е погледнато на здравословната ѣ страна. Станитѣ иматъ нужда отъ проветрене. Ний ги отваряме за прѣсенъ и чистъ въздухъ, вмѣсто него получаваме облаци прахъ.

Злото би се намалило отчасти ако нашитѣ общинари имаха прѣдъ видъ общественото здраве и, като сж възприели шосейната настилка, снабдѣха града съ срдѣства за постоянно поливане улицитѣ. Само влажнитѣ шосета сж безвредни за жилищата и хората. А ний непомнимъ да сме виждали влажни улици, освѣнъ въ дъждовнитѣ дни (за нещастие тѣй рѣдки това лѣто) и днитѣ, въ които високи личности сж посѣщавали града ни. Ако за тия личности се сѣчатъ общинаритѣ, че е вреденъ прахътъ за нѣколко часа, какъ така може да бѣде безвреденъ за хилядитѣ плевенски жители, обречени животътъ си въ него да прѣкарватъ? Или единитѣ сжки, а другитѣ не?

Ний се стрѣмимъ по-вече на здравословната страна на улицитѣ, защото общината продължава още да прокарва шосета изъ града. Тя наистина направи настилане съ камъни по нѣколко улици, но качеството имъ толкова бѣ долно щото бѣше на очи за всѣкого и самитѣ прѣдприемачи се засрамяха.

Тръгнете по тая улица и ако вървитѣ ноцно врѣме, рискувате да стрѣщите краката си въ нѣкоя яма. Ако ли пъкъ има вода и калъ, надали ще се върните съ чисти дрехи. Ний разбираме, че земята може да хлѣтне съ врѣме, но за Бога, нѣколко мѣсеци не изменяха и тия улици послани съ камъни, се продължиха навредъ.

Но, възразяватъ ни заинтересуванитѣ и такива улици нѣмахме по-рано. Да нѣмахме такива улици, но ако ще правимъ такава поразия на улицитѣ, ний радостно бихме се отказали отъ тѣхъ, стига само тѣжкото злато, измъкнато отъ банктѣ за наша смѣтка, застане на мѣстото си. А сега ний имаме и товаръ на гърба си, и ями и прахъ по вемята. Трѣва ли да се очудваме тогава, че заразителнитѣ болести не намаляватъ въ града, когато знаемъ, че всичко що ядемъ и приемъ е изложено на тоя прахъ. А здравето и живота на гражданитѣ заслужаха най-голѣмата грижа на общината, при настилането на улицитѣ.

Ще продължимъ.

ХИГИЕНА.

Скарлатината.

(Сказка държана въ Плевенъ, на 21/XI 1904 год.)
отъ д-ръ Спасовъ.

Продължение отъ брой втори

Какви сж признацитѣ на скарлатината, или по върно, признацитѣ на заболѣния отъ скарлатина, защото тази болестъ, както много други, не бива еднаква за всички хора: единъ е съ по-вече признаци, други — съ по-малко; единъ бива тежко боленъ до загубване съзнание, а други — тѣй леко, тѣй малко се чувствува боленъ, че остава не заблѣзвавъ отъ околнитѣ. За по-ясно схващане на разнитѣ видове или форми, ще ви опиша единъ конкретенъ случай. Нека вземемъ, за примѣръ, едно 6 годишно дѣте.

До този часъ дѣтето бѣше здраво: хранѣше се добръ, ходѣше, играеше, смѣше се и се шегуваше. Тутакси, то сѣда на едно мѣсто, не иска вече да играе. Стои умърлушено и никого вече не задѣва, обрнете вниманието си върху него ще заблѣжите, че лицето му е поблѣднѣло, насгръхнало. Очитѣ му поугаснали. Олаква ви се, че му е злѣ, глава го боли и му се повдига да повърне. Не се минава много врѣме, и ето го, че повръща храната си, примѣсена съ злѣчка. Дѣтето се разтреперва, като че ли го втриса, ржцѣтѣ и краката му сж студени. Нѣколко минути и топлината сгрѣва челото, ржцѣтѣ и краката. То е вече горѣщо и лицето му се зачервява. Дѣтето има огънь и ви иска вода да пие, защото устата му засъхватъ. Тогасъ то се оплаква, че гърлото го боли и не може често да глѣта. Ако отворите устата му и се вгледате добръ въ въ гърлото, ще го заблѣжите червеникаво, а жлезитѣ (сливицѣтѣ) червени и поотекли. Или има, или не малко блѣличко по тѣхъ. Побугнеге съ прѣсти долната челюсть, подъ ушитѣ, и ще видите, че и отъвън жлезитѣ сж поотекли а дѣтето плаче отъ болки. Съ течение на врѣмето, языкътъ, който бѣше чистъ, захваща да се облича и покрива съ мжтна покривка и на другия денъ, само ржцѣтѣ му остава червенъ. Гърлото се тогасъ още зачервява, топлината на дѣтето повишава и то стои отпаднало, съ зачервени очи, отпуснати клепки, засъхнали устни и едва ви говори. Единъчко-желание има: да пие вода, но и нея отказва, отъ болки въ гърлото.

На другия денъ, тѣлото на дѣтето почва да се черви: шията, гърлятѣ и коремчето се покриватъ съ червеникави петна, които се допиратъ по между си, и върху тѣхъ се издигатъ послѣдователно дребни пѣчици, колкого главичкитѣ на срдни топлики (карфици). Погледете сега кожата на дѣтето, така извѣстена, ще видите, че тя е грапава, бодлива, като настрѣхнала отъ студъ кожа. Драснеге съ нокетъ и вижте, какъ той остава бѣла слѣда срѣлѣ

червенината наоколо. Минава нѣколко врѣме и червенината се разпространява на шаръ, до като стигне ржцѣтѣ и краката. Още еданъ денъ и изриването става ясно за всѣко око. Никой вече нѣма да се съмни, че туй дѣте има шарка.

Въ туй врѣме, устата на дѣтето сж изчервени и по небцето, а языкътъ, виждате го какъ губи блѣлата, мжтна покривка и показва брадавицѣтѣ си, тѣй едри, че *прилича на малина*. Това запомниме, защото нѣма болѣсь дѣто языкътъ да прилича на малина. Червенъ е съ едри брадавица.

Жлезитѣ подъ долната челюсть сж сега много голѣми и нѣма нуужда съ прѣсти да ги търсите — тѣ се показватъ отдалечъ. Сега дѣтето чувствува голѣми болки въ гърлото си и не може, нещастно, да разхлади изгорѣлитѣ отъ се огънь уста и прѣглѣтне навхтрѣ.

Вгледайте се въ лицето му: то е важно за заблѣзване. Вижете какъ само бузитѣ му, страничкитѣ му сж червени, а блѣдо е тоокото устата и нос.

Чегири петъ дни, и червенината почва да се губи, а заедно съ туй и огъня на дѣтето спада и нему става по-леко. Болното дѣте сега иска туй онуй да пие, да яде и почва да сѣда въ леглото си, щомъ вече се изгуби тая червенина и топлината е станала нормална.

Отгукъ на тѣй, болното влиза въ нова фаза! Кожата му почва да се люшпа. Гледайте, какъ тя се е заблѣдила около шията и помѣстата гдѣто най-врво и най-силно се е изринато. Луспитѣ сж като едри трици по тѣлото, а на ржцѣтѣ и краката, които най-по-диръ ще се олющатъ, тѣ сж широки и се отдѣлятъ като пластинки. Нѣкой дѣца се облѣватъ по ржцѣтѣ и краката като змии. Отлѣдъ чегири или петъ седмици болното ще поднови кожата си. Тогасъ чакъ то е прѣкарало скарлатината си и почва да се поправа.

Добръ е сега, П. Г-да, слѣдъ описанието на този типиченъ случай, да схваните разликата на скарлатината отъ другитѣ шарки. И брусницата е шарка, но болното отъ нея лѣте никога не страда отъ гърло. То нѣма този малиненъ языкъ. Червенината по тѣлото му е на отдѣлни петна, съ здрава по-между кожа. И то заболѣва най-врво като се развиха и разкашли и като текатъ очитѣ и носѣтъ му. Болното отъ скарлатината не кашля.

Лещенката пъкъ е много дека шарка и съвсѣмъ се отличава отъ скарлатината. Тя хвърля тукъ-тамъ едри като леща пѣчици, отъ начало биетри, а по-сетнѣ на петна. Тя врлува у малкитѣ пеленачета на често и дѣтето е едва 24 часа неразположено. У нея, нито гърло боли, нито е червено тѣлото.

Едрата пъкъ шарка е на изчеване, защото ваксанирането на дѣцата става противъ нея и става излишно да се спирамъ подробно.

Съ това описание азъ се потрудихъ да ви прѣдставя нагледно типичния случай на скарлатината, колкото да изтъкна главнитѣ признаци, за да се породи у васъ съмнѣние и обадите на лѣкаря, ако имате нѣкога нещастие-то да изпитате у васъ скарлатината.

Такъвъ типиченъ случай като описаното дѣте най-често се срѣща. Има, обаче, много видове отъ скарлатината, и невъзможно е всѣка да се опише. Има нар., нѣкои дѣца, които едвамъ сж се изринали въ единъ денъ и слѣдъ малко възпаление на гърлото. На другия денъ червенката заедно съ огъня се изгубватъ. Такива дѣца и не лѣгатъ, нито приличатъ на болни, а си играятъ, при всячко, че сж болни. Тѣ не тревожатъ родителитѣ си, и послѣднитѣ се равнодушно отнасятъ съ тѣхъ, като ги хранятъ съ каква да е храна и изостаятъ на студа. Такава лека скар-

латина е опасна, защото се занемарява и остава да се прѣска на вредъ. Тя е опасна за болнитѣ отъ нея, защото занемарени и хранени съ обикновена храна, или изложени на простуда, тѣ добиватъ бѣбрачна болестъ, отъ която мжтно се спасяватъ.

Други дѣца заболѣватъ толкова тѣжко, още отъ първия денъ, щото, въ пълно здраве, слѣдъ едно силно главо-болие, повръщаме, задуха до посиняване конвулсии, тѣ падатъ въ несъзнание и въ нѣколко часа измжчване отъ конвулситѣ умиратъ безъ даже, да сж дочакали изриването на шарката.

Нѣкои дѣца умиратъ въ голѣмъ огънь. Прѣди 3 години, въ една епидемия отъ скарлатината, умрѣха прѣдъ очитѣ ни двѣ дѣца на 6-ия денъ отъ заболѣването вълѣдствие извънмѣрния огънь, който достигаше 42°. Колкото и да се трудишъ да убѣди родителитѣ имъ, че съ хладки бани ще спасятъ дѣцата, не бѣхъ послушанъ, за съжеление, и тѣ останаха да оплакватъ чадата си.

Има други, които умиратъ отъ кръвоизлияние. Вжѣсто пикочъ тѣ хлѣятъ кръвъ. Отъ носѣтъ върви непрѣтанно крѣвъ, а кожата се покрива отъ петна на кожното кръвоизлияние.

Лоша е Г-да, картината на злокачествената скарлатина! Не по-малко е страшна тя, когато я послѣдватъ усложнения.

Нѣма да забравя едно болно отъ скарлатина дѣте, на което се яви усложнение въ гърлото. Една седмица слѣдъ заболѣването, тъкмо когато и азъ и родители, очаквахме подобрене, ето че се усложни отъ дифтеритъ. Състоянието на дѣтето отведнѣжъ се ялоши и върпки противодифтеритнитѣ инъекции върпки всички грижи на родители и лѣкари, бѣдното не можа да оцѣлѣе.

Знаете, Г-да, че скарлатината често се усложнява отъ дошото гърло и прѣвишава силитѣ ни.

Нѣкога амигданитѣ (сливицѣтѣ) се проядатъ, гангренисватъ и изгниватъ, като разяжатъ голѣмитѣ вратни жила и докарватъ смъртта.

А колко е трогателна картината, що прѣдставлява дѣте, на което се явява усложнение въ околочелюстнитѣ жѣзѣ! Болното, съ подуга шия чакъ доушитѣ, не мръдва главата си въ леглото докато не изгниятъ тия жѣзѣ и поплечатъ или смъртта, или нѣколко мѣсецино лѣчение, пълно съ страдания.

Усложненията на тази болестъ се явяватъ и въ срдцето и около бѣднитѣ дробе и даже въ ставитѣ. Но едно опасно често усложнение е *отсипането на бѣбрецитѣ*. Почти всички дѣца сж изложени на него, ако не сж увардени отъ простуда и храна. На дѣтето се подува лицето и очитѣ, а сжщо и краката, даже и тѣлото. То ства блѣдо, запѣхтява се, запѣхтяно и не лѣкувано на врѣме, рѣдко оцѣлѣва. Слѣдъ врѣме, момичетата очаква още една криза, която често се явява прѣвъ врѣме на бременността. Страдалитѣ отъ скарлатината, заболѣватъ пакъ отъ бѣбрецитѣ и съ голѣми грижи се спасяватъ.

Боледувалитѣ отъ скарлатината, сж слаби, малокрѣвни и въспреимчиви за други болѣсти. За въстановление на здравето имъ сж потрѣбни голѣми, много голѣми грижи.

слѣдва.

ХРОНИКА.

Сгодени. Нашитѣ съграждани г-ца Евлампия Ев. Славовска и г-нъ Аспарухъ Д. Стояновъ се сгодиха на 21 того. По случая нашитѣ честитявания.

Завърнал се лъкаръ. Испроводения прѣди двѣ години отъ военното м-во лъкаръ Д-ръ Ив. Стояновъ да се специализира по очнитѣ болести въ Берлинъ и Парижъ се завърна въ Плъвенъ и започва да приема болни.

Военни бесѣди. Майора отъ 9 артилерийски полкъ Рашевъ по заповѣдъ на началството, тая седмица държа въ военния клубъ бесѣди прѣдъ г-да офицеритѣ отъ тукашнитѣ полкове по артилерийското дѣло.

Замолени сме да запитаме администр. власти тукъ, кога ще се изплатятъ слѣдующитѣ се суми на файгонджитѣ, които разкарваха гоститѣ по тържествата когато вече става повече отъ 1 мѣсецъ сж подписани формални за това разписки?

Анонименъ дарителъ. Замолени отъ уредницитѣ на ученичката трапезария въ града ни, ставаме проводникъ на благодарността имъ къмъ онзи, който тѣзи дни е изплатилъ анонимно 100 лева помощъ за тая трапезария.

Както виждате съчитане на скромность и щедрость

Замолени сме да запитаме прѣдседателя на Плъвенската окр. пост. комисия, г-нъ Ив. Генчевъ, на какво основание, неговитѣ счетоводители, когато ходили по ревизия на селскитѣ общини, сж вземали отъ послѣднитѣ пѣтти и дневни пари и било ли е нужно да се правятъ по вѣсколко ревизии на една и съща селска община?

Ще чакаме благосклония отговоръ на г-на прѣдседателя и слѣдъ това ще запитаме за ревизиитѣ на вѣсколко счетоводители отъ по друго естество.

По проферскиятъ фондъ. Редакцията на вѣстникътъ ни, поканва прѣдставителитѣ на мѣстното общообр. д-во „Съгласие“, съюзното управление и тѣзи на опозиционнитѣ политически организации въ града ни, да се събератъ въ недѣля на 2 декември, въ 3 часътъ послѣ обѣдъ въ салона на д-во „Съгласие“ за да размѣнятъ мисли върху начина, по който тѣ биха могли да дадатъ своята подкрѣпа — морална и материална на борящето се професорство противъ дневното реакционно правителство.

Неуредици въ тукашната Т. П. Станция. Машина граждани ни се ошавяватъ че когато сж имали случая да подаватъ телеграми въ тукашната станция, бивали сж принудени да чакатъ по цѣли часове до като имъ се приеме телеграмата.

Този фактъ далечно не говори въ полза на прѣхваленитѣ ни „модерни“ пощи и телеграфи.

Ний се заинтересовахме и узнахме, че причината за тази неуредица била, че персоналъ при тази станция е билъ въ послѣдно време значително намаленъ. Послѣдното прѣкъ се дължи на голѣмата незаинтересованостъ съ която началника на станцията Г. Радиновъ гледа на възложената му работа.

Г. Радиновъ намира за по-удобно да прѣкарва почти всичкото си време на „Балканъ“ въ тракане на „таблитѣ“ или игра на „шахматъ“, а малко му струва какво става въ това време изъ станцията.

Има думата дирекцията на пощитѣ и телеграфитѣ.

На 21 того ученичкитѣ отъ мѣстната дѣвич. прогимназия правдунваха празника на училището си. Слѣдъ водосвѣта за случая, има сказъ отъ директора на училището, г-нъ Хр. Бръмбаровъ, който покрай другото за празника изнесе идеята да се направи нуждното за увѣковѣчаване паметта на I Българска учителка Анастасия Димитрова — отъ Плъвенъ, като се именува вѣсколко училище или улица на името ѝ.

Идеята е благородна и заслужава реализуване.

Завърнали се „американци“. Онзи денъ се завърнаха отъ Триестъ работницитѣ отъ с. Николаево, за които писахме въ брой 1 на вѣстника си.

Тѣзи работници бѣха изпратени до Триестъ и оставени отъ безсвѣстни агенти на произвола на съдбата. Благодарение на помощта, която имъ даде правителството — 5,000 лева — тѣ успѣха да се завърнатъ по домоветѣ си.

Правителството е разпоредило да се заведе прѣслѣждане на агентитѣ, които тѣй нечестно се подиграха съ наивността на тия работници.

По тоя случай сж арестувани слѣднитѣ агенти: Думбалаковъ и сие отъ София С. Бешевъ, Тодоръ Кировъ и Г. Дюлгеровъ отъ Плъвенъ.

Вънъ отъ това обръщаме вниманието на работницитѣ, които възнамѣрятъ да ходятъ въ Америка, да отложатъ отиването си до извѣстно време — до когато се оправятъ работитѣ въ Америка — да прѣминатъ паричната и индустриална кризи тамъ.

Вечеринка. На 28 того женското благотворително просвѣтително д-во „Пробуждане“, по случай освобождението на Плъвенъ, съ съдѣйствието на кметството ще даде въ салона на д-во „Съгласие“ танцувално-забавителна вечеринка въ полза на безплатната трапезария за бѣднитѣ ученици. Изработена е специална програма, която между другото прѣдвизжда: танць, модернизираны български ржченици, каквито до сега не сж играни въ градътъ ни. Подобни се играха само при откриване народния театръ. Ще има нови форми хора и малка лотария.

Въобще д-вото нарежда такава оригинална и разнообразна вечеринка каквато до сега не е бивала.

Умоляватъ се поканенитѣ да посѣтятъ вечеринката.

По ревизията на П. Велчева бѣхме обѣщали да се повърнемъ съ подробности. Сега вече работата, споредъ свѣдѣнията които добихме отъ ревизора, стои така:

Прѣвъ време директорството си въ мѣстк. дѣв. прогимназия П. Велчевъ е прибралъ отъ ученичски такси и други около 4000 лева, отъ тѣхъ около 1000 лева, отъ които само 200 редовно оправдани, сж похарчени за нуждитѣ на училището. Сръщу остатъка около 8000 лева сж прѣдадени макаръ и несвоевременно около 4700 лева; а остатъка около 3300 лева сж присюени, неовърнати отъ него.

Дължимъ да забѣлжимъ, че тая ревизия е траяла само 4 — 6 дни.

Слѣдъ всичко туй, питаме стамболовскитѣ „жреци“ тукъ, бива ли такава неблагоприятностъ да се прояви къмъ Велчева, който толкова доноси за училищитѣ имъ направи, бия Велчевъ, който толкова учебни часове и трудъ изгуби за да се успѣе и наврѣме купятъ, приготвятъ и изпратятъ вѣнци за погребението на покойниятъ имъ шефъ, който ржката си остави на Шипка азъ свободата на България, а главата си — въ София, за да направи съпартизанитѣ си „солидни“ и непоколебливи прѣдъ храчкитѣ народни.

Плъвенска депутация въ Романия. На 28-ий ноември ще се открие въ Турно-Мугорели паметникъ за падналитѣ въ освободителната за българитѣ война ромжчески военни членове.

На тоя тържество плъвенскитѣ граждани ще бждатъ прѣставени отъ една 9 члена депутация, въ която влизатъ повечето шефове на държавни учреждения, на които хора мѣстото не е въ една плъвенска депутация, а особено въ тази която има съсемъ частенъ за града характеръ. Види се, това е станало по желанието на вѣсколко „умникъ“, който намира увелетворенъ каприза си само когато игнорира гражданитѣ!

Запитваме г. Д-ръ Козаровъ управителъ на тукашната държавна болница да ни отговори на слѣднитѣ два въпроси:

1) Поканвалъ ли е вѣсколко търговци да участвуватъ въ търга, който е произвелъ по доброволно съгласие, слѣдъ унищожението контрактитѣ за хлѣбъ, млѣко и дрѣбнитѣ продукти?

2) Съ какъвъ млѣкомѣръ е измѣрвалъ млѣкото отъ 1/1 до 30/IX 1907 г., съ такъвъ ли по които е билъ сключенъ контрактъ имъ съ другъ, и съ каква цѣль е правилъ това?

Князътъ сгоденъ. Вѣстницитѣ съобщаватъ, че князътъ се е сгодилъ за първата братовчедка на великата княгиня Мария Павловна.

Военното министерство съ заповѣдъ № 458 отъ 22 того, разпореди да се отивни врѣмевната мѣрка за изпращане въ школата за подготвяне зап. подпоручици въ пѣхотата свѣршилитѣ V и VI гимназиални класове и приравненитѣ къмъ тѣхъ, като за напредъ се изпращатъ въ тая школа само новобранцитѣ съ сръдно образование.

Навигацията на голѣмитѣ параходи по Дунава спира отъ 22 того. Прѣвъ зимата, когато не е замръзватъ Дунава ще циркулиратъ само вѣсколко малки паракодчета и то: Видинъ — Калафатъ и Русе — Гюргево — пощенски; Русе — Никополъ — Сомовитъ и Никополъ — Сомовитъ — пасажерски.

Никополска полицейщина. Фавата постоянно проглася вандализма. Слѣдъ като изредиха производитѣ си равнитѣ голѣми и малки стамболовски чулаци, дойде редъ и на никополската полиция да прояви подражание на дивотитѣ на вѣсколко и други властници. Съ нахалността на щурака безъ какъвъ и да е поводъ и основание вѣсколко сж замѣстникъ на окол. н-къ издава заповѣдъ № 114 съ която запрѣщава: кафевета, кръчми и др. да бждатъ отворени слѣдъ 7 часа вечерта; хотелитѣ и гостилницитѣ при тѣхъ — слѣдъ 8 часа; публичнитѣ домове — слѣдъ 8 1/2 часа веч. и ходенето изъ улицитѣ слѣдъ 8 1/2 ч. вечерта.

Нарушителитѣ на тая заповѣдъ щѣ ли да бждатъ изпращани въ участъка. Ами за стамбололитѣ дали се отнася тая заповѣдъ г-нъ началникъ? Има сж хасъ да се отнася и до тѣхъ. Ако е тѣй, защо тогава не приспособихте заповѣдта сж спрямо групата стамбололи, които начело съ гр. кмегъ сж гуляли цѣла ноцъ на 3-та вечеръ отъ деня на заповѣдта и викали изъ улицата? Понеже тѣ не сж били откарани въ участъка, излиза, че заповѣдта е била издадена само за опозицията, която подъ страхъ отъ заповѣдта ще оставя стамболовщината свободно да се лигави ноцъ изъ Никополъ.

Е, това не е ли фаза и кефъ?

ГОРНО-БАНСКА МИНЕРАЛНА ВОДА

Направенитѣ опити въ вѣсколко отъ алинкиитѣ въ София, както и отъ вѣсколко отъ виднитѣ лъкари въ сѣкий градъ, съ лѣсението (чрѣвъ писание) на **Горно-Банската минерална вода**, дождатъ до заключение, че тази вода се указва доста лечебна, както за пицеварителнитѣ органи, тѣй и за бѣбричнитѣ заболявания, а най-вече за прѣдпазване и лѣчение на никочния камакъ.

По изказаното желание на вѣсколко граждани (една значителна частъ отъ поинтелегентната маса) се потрудохме да доставимъ и за нашия градъ отъ тази **чудесно-лечебна минерална вода**, която ежедневно ни пристига и продаваме въ собствения си магазинъ **„ЦАРИГРАДЪ“** на улица **Александровска** сръщу хотелъ **„Балеанъ“**.

Продажбата става на едро и дрѣбно. *Тѣзи отъ Г. г. клиентитѣ ни, които взематъ на единъ пѣтъ 10 и повече литри ще плащатъ литъра по 10 ст.; а тѣзи, които взематъ по малко отъ 5 до 1 литръ ще плащатъ по 15 ст. литра, а въ самия ни локалъ се продава чаша 5 ст.*

5--5

Съ почитание:
Ю. КОЧЕВЪ & С-КЪ.

АСИКУРАЦИОНИ ДЖЕНЕРАЛИ

(ASSICURAZIONI GENERALI)

ВЪ ТРИЕСТЪ

Имп-Крал. Привилегировано Общо Застрахователно Дружество основано въ 1831 год.

Извлѣчение отъ биланца за 1906 год.

(седемдесетъ и пета година.)

Гарантни фондове на 31 декември 1906 год.
292.9 МИЛИОНА КОРОНИ.

Платени на застрахованитѣ отъ основанието:
761.5 МИЛИОНА КОРОНИ.

Премии по клонъ **ПОЖАРЪ** за събирание въ настѣ-
пающитѣ години **Корони 103.743.787-95**

Подадени прѣдложения по клонъ **ЖИВОТЪ** прѣвъ
1906 год. **165.571.282-60**

Издадени полици по клонъ **ЖИВОТЪ** прѣвъ 1906 г. **140.269.262-35**

Осигурени капиталы по клонъ **ЖИВОТЪ** въ сила на
31 декември 1906 год. **849.570.242-52**

Главно Прѣдставителство за България:

Българската Генерална Банка въ София.

АГЕНТЪ АКВИЗИТОРЪ ЗА ПЛЪВЕНСКО: **МЛ. НАЙДЕНОВЪ.**

Печатница „Надежда“ Плъвенъ.